



Arrest

nr. 62 748 van 1 juni 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ethiopische nationaliteit te zijn, op 2 maart 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 februari 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 31 maart 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 april 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat R. WOUTERS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché L. EECKHAUT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam volgens zijn verklaringen op 19 maart 2010 het Rijk binnen en diende op 22 maart 2010 een asielaanvraag in. Op 21 februari 2011 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Ethiopische nationaliteit te bezitten en geboren te zijn in Yekebehana (Gojam Zone). U bent een etnische Amhara en orthodox christen. Op uw 20ste besloot u het Ethiopisch leger te vervoegen, na een recrutering door de overheid in het kader van de invasie van Eritrea. Op 29 juli 1999 (Hamle 22, 1991 (Ethiopische Kalender, hierna E.K)) vertrok u naar het front in Tsorena. Na 10 maanden, op 24 mei 2000 (Genbot 16, 1992 (E.K.)) raakte u gewond en een dag later werd u overgebracht naar het 'Ground Force Army Hospital' in Addis Abeba. Toen u hersteld was ging u

als bewaker werken in een opslagplaats van rantsoenen voor het leger in Tatek. U werkte er gedurende 4 jaar. Nadien ging u als bewaker werken in het militair hoofdkwartier van de 20ste divisie in Cherkos. Uw teamleider was G. A.. Nog vóór eind 2005 – begin 2006 (Takhsas 1998 (E.K.)) vond in het hoofdkwartier een meeting plaats waarop de aanwezige militairen van de Cherkos-barakken hun mening werd gevraagd over een missie van het Ethiopisch leger in Somalië. U nam tijdens deze meeting het woord. U zei dat u het een zinloze missie vond en legde ook uit waarom. Niettemin werden nadien Ethiopische troepen naar Somalië gestuurd. Enkele maanden na de meeting vroeg G. A. u om de regeringspartij EPRDF te vervoegen. Hij vroeg het nadien nog verschillende keren. U weigerde en verwees hierbij naar het verbod voor militairen om lid te zijn van een politieke partij. Omstreeks half april 2009 (Miyazya, 2001 (E.K.)), rond middernacht, werd u verondersteld de aflossing van de wacht te verzekeren. Er werd op uw deur geklopt en u vroeg – in de lijn van de veiligheidsvoorschriften – de afgesproken code voor die dag. Omdat de code klopte, deed u open. U zag G. A. en 2 andere onbekenden in uniform. Ze grepen u vast, sloegen u en ontwapenden u. U raakte bewusteloos. Toen u ontwaakte bevond u zich met vastgeketende benen in een ondergrondse plaats. U werd gedurende 10 maanden vastgehouden. De 2 soldaten die u in het bijzijn van G. A. hadden opgesloten en een derde onbekende soldaat waren de enigen die u in uw detentieperiode zag. Omdat u zich kritisch had uitgelaten over de missie van het Ethiopische leger naar Somalië, omdat u geweigerd had het EPRDF te vervoegen en omdat u Amhara was, werd u er onterecht van verdacht banden te hebben met 'Genbot 7', de groep van Tefera Mamo. U werd mishandeld en ondervraagd tijdens uw detentie. Op 18 februari 2010 (Yekatit 11, 2002 (E.K.)) werd u 's nachts bevrijd door uw kamergenoot B.. Hij bracht u naar Borena, waar u onderdak kreeg in het huis van zijn zus. De 2de dag kwamen soldaten u en B. daar zoeken. De 3de dag kwamen ze terug en werden de ouders van B. gearresteerd. B. besloot de rebellenbeweging OLF te vervoegen en adviseerde u om het land te verlaten. Uw broer A. bezorgde u het nodige geld om een smokkelaar te betalen en deze bracht u naar Nairobi (Kenia), waar u op 25 februari 2010 (Yekatit 18, 2002 (E.K.)) aankwam. Op 19 maart 2010 (Magabit 10, 2002 (E.K.)) vertrok u vanuit Nairobi aan boord van een vliegtuig met onbekende bestemming. U werd door smokkelaar Said en een andere man die u in de luchthaven van aankomst opwachtte naar een huis gebracht. Op 22 maart 2010 (Magabit 13, 2002 (E.K.)) vroeg u asiel aan.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw 'vrees voor vervolging' in de zin van de Vluchtelingenconventie of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst bent u er niet in geslaagd om aannemelijk te maken dat u (onterecht) verdacht werd banden te hebben met de beweging van Tefera Mamo, met name 'Genbot 7'.

U stelde dat u om 3 redenen hiervan verdacht werd ; (1) omwille van het feit dat u ter gelegenheid van een publieke meeting uw mening had gegeven over een eventuele toekomstige missie van Ethiopische troepen naar Somalië (gehoor CGVS, p. 7-8); (2) omdat u meermaals geweigerd had om op het aanbod van uw overste, G. A., in te gaan om de regeringspartij EPRDF te vervoegen (gehoor CGVS, p. 9-11) en (3) omwille van uw Amhara identiteit (gehoor CGVS, p. 12).

Voor wat betreft de **eerste reden**, met name het uiten van uw mening over een eventuele toekomstige missie van het Ethiopische leger in Somalië kan het volgende worden opgemerkt. U stelde dat in het hoofdkwartier van de 20ste divisie een openbare meeting plaatsvond, waarop alle aanwezigen hun mening mochten geven (gehoor CGVS, p. 8). Vooreerst is het merkwaardig dat de commandant in bevel die de meeting leidde de mening van alle aanwezigen zou hebben gevraagd in een publieke meeting, zoals u beweert (gehoor CGVS, p. 8), omdat men toch zou veronderstellen dat de discussie over het al dan niet organiseren van een dermate belangrijke missie naar het buitenland in besloten en beperkte kring en op hoog niveau door mensen met kennis van zaken zou worden gevoerd. Zonder afbreuk te willen doen aan uw professionele verdiensten, kan echter worden opgemerkt dat u geen militaire graad behaalde (gehoor CGVS, p. 4), dat u gedurende 4 jaar en 8 maanden als bewaker werkte in de barakken van het hoofdkwartier van de 20ste divisie, onder het bevel van G. A. (gehoor CGVS, p. 5) en dat er bovendien geen sprake was om u (mee) op missie naar Somalië te sturen (gehoor CGVS, p. 8-9). Bijgevolg kan men zich afvragen welke meerwaarde uw mening zou hebben gehad in het debat over het al dan niet sturen van troepen, vooral omdat u geen enkele beslissingsmacht had om uw mening te laten gelden. Uw bewering dat u uw mening over een eventuele missie naar Somalië ongezoeten zou hebben gegeven is overigens – zeker gezien uw lange staat van dienst bij het leger als werkgever – merkwaardig, vermits men zou veronderstellen dat uw jarenlange ervaring in het milieu u toch had moeten helpen bij het inschatten van de risico's die het openlijk afkeuren van een

buitenlandse missie inhield. Deze reden komt dan ook niet overtuigend voor als zijnde (mede) doorslaggevend voor de conclusie dat u Genbot 7 steunde.

Voor wat de **tweede reden** betreft, met name dat u meermaals geweigerd hebt om lid te worden van EPRDF op verzoek van uw team leader, G. A., kan het volgende worden opgemerkt. U verklaarde dat u uw weigering tegenover G. A. verantwoordde door te stellen dat u tijdens uw opleiding had gehoord dat militairen niet tot een politieke partij mochten toetreden (gehoor CGVS, p. 10). Uw weigering en gewetensbezwaren komen echter weinig overtuigend voor. U verklaarde immers bij de verkiezingen van 15 mei 2005 (Genbot 7, 1997 (E.K.)) gestemd te hebben voor het EPRDF (gehoor CGVS, p. 13), waaruit onmiskenbaar blijkt dat uw eventuele toetreding tot de partij zeker niet inging tegen uw politieke overtuiging, doch integendeel. Bovendien was het G. A., uw overste (gehoor CGVS, p. 5), die u het voorstel deed om tot het EPRDF toe te treden, waardoor u impliciet de goedkeuring van uw overste kreeg om – ondanks het theoretisch verbod – als militair toch tot een politieke partij (die u nota bene steunde) toe te treden. Bovendien antwoordde u op de vraag of u ooit in uw carrière weet had van mensen die gestraft werden omwille van partijlidmaatschap of sympathie voor een partij (gehoor CGVS, p. 9) dat – als je lid wordt van EPRDF als militair – je niet gestraft wordt, maar wel beloond en onmiddellijk promotie krijgt (gehoor CGVS, p. 10). Dit maakt het des te merkwaardiger dat u het lidmaatschap van EPRDF heeft geweigerd. Uw verantwoording hiervoor, met name dat u uw integriteit niet wilde verkopen in het voordeel van een beloning, overtuigt niet, te meer omdat het voor de hand lag dat uw herhaaldelijk weigeren om toe te treden tot EPRDF – zeker ten aanzien van een overste – u verdacht zou maken (gehoor CGVS, p. 10). Bovendien kan ook nog worden opgemerkt dat de volgens u binnen het leger gangbare praktijk van promotie dankzij EPRDF-lidmaatschap u er niet van belette om gedurende meer dan 10 jaar deel uit te maken van het leger, zodat men zich vragen kan stellen bij de gewetensbezwaren die u schetst. Merkwaardig is ook nog dat u niet kon antwoorden hoeveel keer G. A. u vroeg om toe te treden tot het EPRDF, hoewel u verzekerde dat het verschillende keren was (gehoor CGVS, p. 10). Uw verantwoording dat u niet verwachtte hierover te worden ondervraagd en dat u het aantal keer niet heeft geteld (gehoor CGVS, p. 10), zijn weinig overtuigend.

Voor wat betreft de **derde reden** stelde u dat uw Amhara identiteit u verdacht maakte, omdat de groep Genbot 7 overwegend Amhara was (gehoor CGVS, p. 12). Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt blijkt echter dat de ANDM (Amhara National Democratic Movement) zowel een politieke groepering is van etnische Amhara is, maar tegelijk als factie uitmaakt van de regeringspartij EPRDF (zie informatie in het administratief dossier). Hieruit blijkt dat het behoren tot de Amhara-etnie op zich geenszins een voldoende voorwaarde vormt om geassocieerd te worden met Genbot 7.

Verder kan ook nog worden opgemerkt dat uit uw andere verklaringen die u in het kader van uw asielaanvraag aflegde niet kan worden afgeleid dat u om andere redenen met de oppositie kon worden geassocieerd. U steunde (want stemde voor) het EPRDF (gehoor CGVS, p. 13), u heeft geen enkele link met Genbot 7 en weet er niets over (vragenlijst CGVS, 25 maart 2010, pt. 5 en gehoor CGVS, p. 13) en u maakte geen melding van problemen met uw oversten (disciplinaire sancties, meningsverschillen, etc.) in het verleden.

Uit dit alles kan worden geconcludeerd dat u onvoldoende aannemelijk heeft gemaakt dat u (onterecht) geassocieerd zou zijn geweest met Genbot 7.

Er kunnen nog enkel andere elementen worden aangehaald die toelaten de geloofwaardigheid van uw asielerelatie in verdere mate te betwifelen.

U stelde gedurende 10 maanden in een ondergrondse ruimte te zijn vastgehouden in de barakken waar u als bewaker werkte (gehoor CGVS, p. 14). Merkwaardig is dat u – ondanks het feit dat u al gedurende 4 jaar en 8 maanden vrijwel permanent in de militaire barakken van Cherkos verbleef (u werkte er als bewaker, maar u woonde er ook (gehoor CGVS, p. 6)) – u volstrekt niet van het bestaan afwist van de ondergrondse ruimte waar u werd opgesloten (gehoor CGVS, p. 14). Evenzeer bevreemdend is dat u in het midden liet –‘het kan zijn of ook niet’ (gehoor CGVS, p. 14) – of in deze ruimte vroeger ook al mensen werden opgesloten.

Bedenkelijk is verder uw verklaring dat B., die u en uw belagers op de dag van uw arrestatie was gevolgd naar de ondergrondse detentieplaats, maar liefst 10 maanden wachtte vooraleer een poging te doen om u te bevrijden (gehoor CGVS, p. 15). U stelde dat hij de juiste tijd afwachtte om u te helpen ontsnappen, maar uit uw verklaring dat hij op de dag dat hij u bevrijdde uw baas G. A. – die die nacht ronde had in de compound – diende neer te slaan (gehoor CGVS, p. 16) en dat bovendien andere bewakers aan de hoofdingang stonden, wijst erop dat B. zeker niet ongestoord te werk kon gaan of dat de kust toen veilig was, zodat men zich kan afvragen waarom hij u niet vroeger probeerde te bevrijden.

Merkwaardig is ook dat u niet kon antwoorden op de vraag wat de officiële uitleg [van hogerhand] was voor uw 10 maanden durende afwezigheid; nochtans was u de kamergenoot van B. (gehoor CGVS, p. 11), diegene die u ook bevrijdde (gehoor CGVS, p. 15-16), zodat u het hem had kunnen vragen. Verder kunnen vragen worden gesteld bij uw bewering dat B. – van wie men volgens u wist dat hij u hielp te ontsnappen (gehoor CGVS, p. 17) en die bovendien G. A. neersloeg – het blijkbaar niet noodzakelijk achtte om het land te verlaten, maar – integendeel – besloot om de door de Ethiopische autoriteiten verguisde rebellenbeweging OLF (Oromo Liberation Front) te vervoegen (zie informatie in het administratief dossier).

Uit al het voorgaande blijkt dat de door u aangehaalde motieven voor het verlaten van uw land niet overtuigend zijn. Bijgevolg kan u bezwaarlijk stellen dat u uw land uit ‘vrees voor vervolging’ heeft verlaten of dat u bij een eventuele terugkeer naar uw land van oorsprong een ‘reëel risico op het lijden van ernstige schade’ zou lopen, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De door u voorgelegde documenten ter staving van uw asielrelaas, met name 4 foto's waarop u met andere militairen bent te zien, een kaart van toen u aan het front vocht en een militaire kaart, staven uw verklaring dat u militair was in Ethiopië, maar hebben geen bewijswaarde voor de door u aangehaalde vervolgingsfeiten. U legde geen documenten voor om uw reisweg te staven.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Aldus, waar verzoeker aanvoert dat hij “*middelen tot nietigverklaring inroept*”, benadrukt de Raad dat hij in onderhavige procedure niet louter als annulatierechter optreedt. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

2.2. Verzoeker roept als eerste middel de “*schending van de regels van behoorlijk bestuur en artikel 62 van de vreemdelingenwet*” en als tweede middel de “*Schending van de motiveringsplicht*” in.

2.2.1. De Raad benadrukt dat vaste rechtspraak van de Raad van State stelt dat de uiteenzetting van een middel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou geschonden zijn als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 20 oktober 2006, nr. 163.900; RvS 8 januari 2007, nr.166.392). Het volstaat dan ook niet louter de schending van “*de regels van behoorlijk bestuur*” aan te voeren zonder te preciseren welke algemene beginselen van behoorlijk bestuur geschonden werden, en op welke wijze. Uit het verzoekschrift blijkt dat enkel de schending van de motiveringsplicht en de aangevoerde machtsoverschrijding kan worden weerhouden nu verzoeker enkel deze middelen nader uitwerkt en betreft op de bestreden beslissing.

2.2.2. De bepalingen vervat in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Uit het verzoekschrift blijkt ontegensprekelijk dat verzoeker kritiek uitbrengt op de inhoud van de motivering zodat hij een beweerde schending van deze motiveringsplicht niet dienstig kan inroepen. Aangezien verzoeker de beoordeling van de aangehaalde feiten door de commissaris-generaal betwist, voert verzoeker de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

3. Nopens de status van vluchteling

3.1. Verzoeker verklaarde Ethiopië te hebben ontvlucht omdat hij nadat hij er als militair kritiek had geuit op de Ethiopische militaire manoeuvres in Somalië, niet was ingegaan op voorstellen om lid te worden van regeringspartij EPRDF, en omwille van zijn Amhaarse etnie, ervan verdacht werd politiek actief te zijn voor oppositiepartij "Genbot 7" en door zijn oversten overmeesterd en opgesloten werd, maar kon ontsnappen. De asielaanvraag werd afgewezen omdat het asielrelaas niet geobjectiveerd kan worden en vaagheden in verzoekers verklaringen aangaande zijn opsluiting en ontsnapping de geloofwaardigheid van het asielrelaas verder onderuithalen.

3.2. Verzoeker voert aan dat *"De door het Commissariaat-Generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen genomen beslissing is volledig op onjuiste motieven gesteund is, bij gebreke aan een duidelijk onderzoek naar de ware toedracht van de zaak en is onjuist en onvoldoende gemotiveerd door middel van niet-bewezen veronderstellingen"*. Verzoeker verwijt de commissaris-generaal *"op basis van onjuiste motieven, onvolledige gegevens en een overdreven summier onderzoek"* te hebben besloten dat verzoeker *"het bewijs niet levert te voldoen aan de voorwaarden om als vluchteling te worden erkend"*; dat hij *"gaat hierbij enkel uit van veronderstellingen en een eigen interpretatie die niet gesteund worden door objectieve gegevens"*; dat hij *"geen onderzoek ter plaatse gedaan"* heeft en de motivatie *"dan ook niet [steunt] op een objectieve argumentatie maar op subjectieve beweringen en veronderstellingen"*.

3.2.1. Uit het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratieve dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Uit het administratieve dossier blijkt verder dat verzoeker werd gehoord en tijdens het interview de mogelijkheid kreeg zijn asielmotieven uiteen te zetten, zijn argumenten kracht bij te zetten, nieuwe en/of aanvullende stukken kon neerleggen en zich kon laten bijstaan door een advocaat of door een andere persoon van zijn keuze, dit alles in aanwezigheid van een tolk. Verzoeker kreeg bovendien de kans om in zijn vragenlijst ook nog zelf alle belangrijke feiten en toelichtingen te geven. Dat de commissaris-generaal verzoekers asielaanvraag onvoldoende heeft onderzocht kan dan ook niet worden weerhouden.

3.2.2. Verzoeker kan bezwaarlijk menen dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verplicht zou zijn louter op basis van een mondeling betoog en ongestaafe beweringen, een onderzoek ter plaatse te verrichten. Geen enkele bepaling of beginsel verplicht de met het onderzoek van de asielaanvraag belaste instanties om de vreemdeling bij te staan in zijn inspanningen om het statuut van vluchteling te bekomen en de lacunes in diens bewijsvoering zelf op te vullen (RvS 16 november 2006, nr. 164.792 van; RvV 30 januari 2009, nr. 22.422; RvV 29 augustus 2008, nr. 15.335). Verzoeker werd er bovendien in de loop van zijn asielprocedure herhaaldelijk op gewezen dat voor iedere vorm van internationale bescherming, zowel voor de status van vluchteling als voor de subsidiaire bescherming, de bewijslast en plicht tot medewerking principieel bij de asielaanvrager ligt. Op hem berust de plicht ter staving van de asielaanvraag, in de mate van het mogelijke, zo spoedig mogelijk alle nuttige elementen noodzakelijk voor de beoordeling van zijn verzoek in te dienen. Deze elementen behelzen, naast coherente en gegronde verklaringen, onder meer alle documenten van verzoekende partij en relevante familieleden met betrekking tot identiteit, nationaliteit, landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten (richtlijnconforme interpretatie van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet met artikel 4, lid 1 en 2 van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004). Bij het ontbreken van deze elementen dient een aannemelijke verklaring gegeven te worden (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, §§ 195 en 196). Aldus meent verzoeker verkeerdelijk *"Het is aan tegenpartij om te bewijzen dat verzoeker geen gegronde vrees zou hebben om vervolgd te worden bij zijn terugkeer"* of dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen foutief of onzorgvuldig gehandeld zou hebben door *"geen sluitend bewijs"* aan te brengen van de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas. Verzoeker gaat er evenzeer aan voorbij dat uit de bestreden beslissing geenszins blijkt dat zijn asielaanvraag werd afgewezen omdat hij onvoldoende bewijsstukken heeft neergelegd ter adstructie van zijn asielaanvraag. De opmerkingen dienaangaande in het verzoekschrift, met name dat verzoeker *"is zo snel mogelijk gevlucht na zijn ontsnapping aangezien hij door het leger gezocht werd en vermoord zou worden"* en *"Het is dan ook logisch dat verzoeker op dat ogenblik niet bezig was met het verzamelen van*

bewijsstukken doch wel zijn leven veilig probeerde te stellen” kunnen de bevindingen van de CGVS niet weerleggen en zijn onvoldoende om zijn vrees voor vervolging waarachtig te maken.

3.3. Verzoeker legde een militaire kaart neer, alsook een kaart inzake zijn deelname aan gevechten aan het front en 4 foto's waarop hij te zien is als militair. Hieruit kan zijn identiteit blijken en zijn bewering ooit als militair te hebben gediend, elementen die door het CGVS niet worden betwist, doch geenszins zijn beweerde vervolging door de Ethiopische autoriteiten op verdenking van banden met een politieke oppositiepartij.

3.4. De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De verklaringen moeten plausibel zijn en niet in strijd met algemeen bekende feiten. Voor zover verzoeker beweert zijn asielmotieven niet te kunnen aantonen aan de hand van documenten moet hij dus minstens gedetailleerde en overtuigende verklaringen afleggen en een coherent en geloofwaardig relaas aanbrengen waaruit kan blijken dat hij nood heeft aan internationale bescherming. Dit is in casu echter niet het geval.

3.4.1. Verzoekers verklaringen niet te hebben toegetreden tot het EPRDF omdat hij meende dat militairen geen deel mochten uitmaken van een politieke partij zijn voorts incoherent met zijn verklaringen dat het lidmaatschap hem door zijn militaire overste aangeboden werd en met de aanzienlijke professionele voordelen die hieraan verbonden zouden zijn. Hoe dan ook toont verzoeker niet aan waarom een trouwe militair met vijf jaar dienst als bewaker, zonder enige professionele problemen en zonder politieke kennis, interesse of ambities, verdacht zou worden door de Ethiopische autoriteiten van oppositieactiviteiten wanneer hij niet ingaat op een voorstel om lid te worden van het EPRDF. Dergelijke beweringen zijn louter hypothetisch en worden niet onderbouwd. Voorts betwijfelt de CGVS terecht de waarachtigheid van de bewering dat (publiekelijk) naar de opportuniteit van een militair manoeuvre of een militaire inval zou gevraagd worden van lagere rangen binnen het leger. Hoe dan ook en daargelaten de ongeloofwaardigheid hiervan, nu verwacht mag worden dat verzoeker met zijn staat van dienst bekend is met de hiërarchie binnen het Ethiopische leger, kan evenmin overtuigen dat verzoekers oversten verontrust worden van verzoekers mening laat staan dat zij hem ervan verdenken politieke oppositie te voeren. Dat verzoeker tenslotte ook omwille van zijn Amhara-etnie werd gevisieerd wordt evenmin aangetoond, en is evenmin ernstig nu zijn etnie hem niet belette toe te treden tot het leger en er jarenlang deel vanuit te maken en algemeen bekend is dat er in Ethiopië miljoenen Amharen leven en een aanzienlijke bevolkingsgroep uitmaken in de Ethiopische samenleving. Het verzoekschrift beperkt zich voorts tot het louter herhalen van het asielrelaas. Het verwijt dat de commissaris-generaal zich te zeer baseert op veronderstellingen gaat voorbij aan de essentie van de bestreden beslissing, met name dat het asielrelaas niet geobjectiveerd wordt. De loutere beweringen dat *“De verklaringen van verzoeker werden immers uit hun context gehaald en verkeerd geïnterpreteerd”* en dat niet werd ingegaan op de aangevoerde problemen kunnen evenmin overtuigen nu dit niet nader wordt toegelicht. Verzoeker voert evenmin informatie aan waaruit kan blijken dat de commissaris-generaal de algemene situatie in Ethiopië foutief ingeschat zou hebben, laat staan verzoekers asielaanvraag verkeerd beoordeeld zou hebben in het licht van de algemene situatie in Ethiopië. Ook wordt niet aangetoond dat iemand met verzoekers profiel mogelijk in de negatieve aandacht kan komen te staan van zijn overheid.

3.5. De door de bestreden beslissing terecht benadrukte vaagheden en ongeloofwaardigheden in verzoekers verklaringen aangaande zijn opsluiting en ontsnapping worden door verzoeker niet betwist noch weerlegd of verschoond terwijl hij dit aanvoert als de aanleiding van zijn vlucht. Deze vaststellingen blijven dan ook onverminderd overeind en halen de waarachtigheid van het asielrelaas verder onderuit. Tenslotte blijkt uit het administratief dossier dat verzoekers voorgehouden reisweg evenmin kan overtuigen. Verzoeker was immers geheel onwetend inzake de manier waarop hij naar Europa reisde en wist zelfs niet met welke vliegtuigmaatschappij hij reisde noch in welk Europees land hij arriveerde. Evenmin kan overtuigen dat de smokkelaar bij het omzeilen van grenscontroles *“toonde hen alles”* en verzoeker zelf niet gecontroleerd werd *“Omdat ik de taal niet sprak”* (gehoorverslag CGVS, p.18). Verzoeker gaat immers voorbij aan de herhaaldelijke, systematische en persoonlijke veiligheidscontroles aan de buitengrenzen van de Schengenzone en in het bijzonder op internationale vluchten, in het kader van een algemene politiek van versterkte controles aan de buitengrenzen van de Schengenzone en als maatregel in de strijd tegen het internationale terrorisme en illegale migratie. Verzoekers

onwetendheden ondermijnen de geloofwaardigheid van zijn voorgehouden reisinwijze zodat hij niet aannemelijk maakt illegaal gereisd te hebben en geen paspoort te kunnen voorleggen, wat de waarachtigheid van de asielmotieven verder onderuithaalt.

3.6. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

4. Nopens de subsidiaire bescherming

4.1. Verzoeker meent in aanmerking te komen voor het subsidiair beschermingsstatuut in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

4.2. Verzoeker heeft niet aannemelijk gemaakt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Verzoeker beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit verzoekers verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, zoals ingevoegd bij artikel 26 van de wet van 15 september 2006, gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad van 6 oktober 2006.

4.3. Verzoeker toont niet aan aanspraak te kunnen maken op de bepalingen van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, zoals ingevoegd bij artikel 26 van de wet van 15 september 2006, gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad van 6 oktober 2006.

5. Waar verzoeker meent dat de beslissing *“is dan ook genomen met machtsoverschrijding”* kan slechts worden vastgesteld dat verzoeker niet toelicht waarom de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet bevoegd was tot het nemen van de bestreden beslissing en, gelet op wat voorafgaat, niet kan overtuigen dat de beslissing zou steunen op onjuiste of op juridisch onaanvaardbare motieven (RvS 4 maart 1960, nr. 7681; RvS 30 september 1960, nr. 8094; RvS 23 november 1965, nr. 11.519). Dit onderdeel van het middel is dan ook ongegrond.

6. Verzoeker roept als derde middel de *“schending van de artikelen 3 en 14 EVRM”* en als vierde middel de *“schending van artikel 5 en 8 EVRM”*.

6.1. Met betrekking tot het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden wijst de Raad erop dat er in onderhavige procedure geen uitspraak gedaan wordt over een terugleidingsmaatregel, maar uitsluitend over de toekenning van vluchtelingenstatus (artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen) en het toekennen van de subsidiaire beschermingsstatus (artikel 48/4 van dezelfde wet). Overeenkomstig de rechtspraak van het Europees Hof van de Rechten van de Mens geeft het Europees Verdrag van de rechten van de mens geen recht op asiel. Het valt dus niet binnen de bevoegdheid van de Raad om zich hierover uit te spreken. Voor zover artikel 3 EVRM overeenstemt met artikel 48/4, § 2 van voormelde wet van 15 december 1980 wordt verwezen naar wat voorafgaat.

7. De aangehaalde middelen zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op één juni tweeduizend en elf door:

mevr. K. DECLERCK,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
dhr. J. D'HAESE,	toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

J. D'HAESE

K. DECLERCK